

Mer dlettur seinast í hugar, að
fæna til gæmlu kunnarinnar og
næða eitthvað við hana. Hinn
var greind og guðhræddel hana
og virri vel, hvar fram fór.

Ég settist í rúm stókkinn fyrir
framman hana. Vil veðlum lengi
lengi. Tvirt um heimilisleifið yfir
höfuð, og hin misjöfn hjör
mammanna; svo um tilefnið
til júlægledinnar. Og að lokum
las í lengi fyrir hana úr
Nýjartestamentinu. Ég gleyandi
ógleði minni og leidindum min-
um og gamla kunnarinnar vord
eins og alheilbrigði og svo inni-
lega þakklát til mín. —

Svo fór í að hætta og — í
hef aldrei safnað eins nátt í júl-
nátt. (Enclis).

Ritstjórn! Baldur Benquinsson.

Þorgunstjarnan.

II. ári Þorgun mars, 1898 | 3. blad.

Þorandurinn og Huldur.

Það var komið kvöld. — — —
Ekkert heyrðist nema yskrið
í snjónum undan skidunum
og stafnum. — — — Vedmið var svo
kyrrt, að hin minnsta linn-
fjodor gat ekki breyft. Hinnⁱⁿⁿ
inn var þakinn brimþakublaði.
Tunglið var þá að sonágeqjast
afan á mjallakvita jördina og
kasta undarlega litum geisla
sinum á fannbreidurnar, hær
og hvar, — — — líkast sem ljós
þé að troða sér í gegnum

smáarífur inn í líkhus. —

Förn — einleg, eilíf förn,
var umhverfis; eins og breitt
veri á jörðina náðkledi. —

Frostið ásetti manni, eins og
laudinn, þegar hann er í
áðsiqi. — Myrknið og kyrd-
inn —, þetta hvortveggi
var svo líkt himni myrku
og þöqulu gräf. — — —

Áðens orkkun smá, en þung
andvörp, heyrdust við og við.

— Og högg — sem heilt líktit
þungum áðastetti, eða blá-
estum höfudverki. — — —

Huldur kom, og spurði ferd-
manninn, hvað hann veri
á fara? — Hvi hann sett-
ist ekki áð, eins og áðinn
mann? — Hvi hann veri

áð reyna áð þýða svo stóra
jökulbreiðu með þáeinum
heitum drögum? — Hvi

hann veri einn? og s. frá.

— — Ferdamaðurinn
svaraði Huldunni; og þarft
hinn þá eins og dinnur og
áhrifamikill skuggi. — —

Síðan hélt ferdamaðurinn
áfram. — — —

Allt í einu dundaði ein
þungt undir orjónum og
skidunum, — hinn minnti
ferdamanninn á elfu
tímans. — Og nú hveir
oridurinn í eyrunum. —

Ó, þú daldi og sterki og
hræði straumur! — Margt
slitur þú í undur. —

Margt fleytur þú með þér.
— Höng bláir slitur þú

uppi á lökkum lépsins —
og bend þau út á haf
lendanlegleikans og gleyms-
skunnar. — En þú líka
ber blóm saman — langar —
langar leidir, svo þau þú
áð unnast. —

Ferdamaðurinn veik sér af
skidunum. — Setti á hönd-
an og kaldan stein, sem
eirri stóð uppi úr hinu
mikla farnhafi. —

Setti hönd undir höfuð
sér og hugaði margv. —

Þreytan — innan þrá og
utan — þyngdi sér svo á,
áð hann lagðist nið^{ur} og
hafði steininn í skoldla
stað.

Ferdamaðurinn tók áð
dreyma — ekki svefnbrauma

sem mærgir eru svo hug-
fangnis í — það vann að-
eins þungir vöku braummar.

— "Ó, hvar eru menn-
irnir?" — "Hovsnir!" —

"Hvar er hinni hlyja, mjúka
og fagra vinarrödd?" —
— "Spögnud!" —

Ferdamaðurinn lítur upp.
— Allt tórn — hvít andna-
myrkur og kuldi. —

"Hlukkna hljóð!" — "Hvad-
an kemur það?" —

"Ó, þú, veikni maður!" —

"Hvad eru þínar leidir hér
á jöndu?" — "Hvad er þin

"dýrd?" — "Hvad er þinn
braki og sjálfspætti?" —

"Ó, uppi hverju er þú áð
stera þig?" — "Sérdu

"ekki hvort þú stefnir?" —

"Veistu ekki, hve fljótt
"fálnar híd fagra skamt jörð-
"ar?" — "Hve skjótt borgin
"þín hrygur?" —

"Þessi brimpöku himnum,
"bendir mér á, á lífshimnum,
"jörðarinnar barna, er sí og
"og þóttum einlegum skjá-
"leikum — um þann byrgit
"á fullu." —

"Einnvera mín hér, bendir
"mér á, hveru menn eru
"tregir til að rétta ferða-
"manninum hjálparhönd
"og hveru sumum leidið
"af mikil koma hans. Og
"hveru þannum þykir þungt,
"á biðja" —

"Klukkna hljóðið segir mér,
"á qud vilji kringja mig
"burt úr þessum kældu og

"kluttkringu löusa heimi."
"— "Þessi umkringjandi
"þannar breiða, bendir mér
"á líkkledi mín." —

"Kuldim og myrkur, — á
"landum." — "En steinn-
"inn?" — "O, hvað þann er
"hardur!" —

"O, qud mínur gáður! Hvað
"á ég að gæra? — Á ég að

"safra hér — á þessum
"kvítu og kældu öng — á
"þessum handa övæfli? — O,

"nei — hér er enginn vin-
"arhönd, til þess að hjúka
"mér. — Vinnslaus, get ég

"ekki láid. — O, og þó vil
"ég ein dreyja." —

"Vinnslaus, er ég ekki; —
"ég á ein, á himnum —
"og mér hefur verið kennt

"það á hverjum helgum
"degi, að sá vinur, sé al-
"stadar þann sem ég er; hveit
"sem ég fer. — Hann er
"þá sjálfsgætt hér hjá mér,
"þátt ég sjái hann ekki. —
"O, — já — ég trúi því. —
"En ég vil sleppa hjá æðrum
"vin. — Já, hjá honum
"vil ég sleppa — og get ekki
"láid annarstæðan. — En,
"hann er ekki hér!"

Huldan, tók í hönd ferða
onansins; — huggaði hann,
og leiddi hann burt frá
steininum — yfir fam-
breiduna og veitti honum —
hvíld, ljós og fríð.
(Endi).

Svefninn
getur verið lækning:

[Að mæta eftir dagbláði.]

Ekki er annað betra til besta and-
lega og líkamlega þreytu og ávind
enn svefninn. Hann veitir
hinum þreytta heila, þann mitt,
sem hann hefir orrost. Hann
lífgar við hin þreytta líkama
og getur allt orkinn þátt í læk-
ning tangarjúkðanna í melting-
arförum. Svefninn getur
og verið lækning við innvið-
marveiki og astum skaps-
onnum yfirleitt, og við höfuð-
verk er hann oft sína lækning-
in, sem ekki er saknam.
Svefn er líka besta bót við
sviknum vorum og tali.
Og það hefur skáldid fundið
sem kvæð:

Í skjóli sígu sólin skær;
húmið blíða
á handrið fríða
drauma-blöju dökkri sler;
mána-bjarma
bundinn armi
þakkar heimur þeim, sem bjó
þreyttu hjarta í svefni ró.

— Vid fjölda af tungusjúk-
domum er svefnum hin besta
og einu lekning.

Þá sem hefir misst svefn-
sæld sína, á oft erfitt með að
fá hana aftur. Svefnlyfin duga
einungis í bráð, og ef haldið
er áfram með þau, spilla þau öll
undantekningarlaust heilsunni.

Samt er að segja um vinföng,
tóbak, kaffi og te og fl.;
af þessu verður að neyta mik-
ils, ef það á að hrifa, er

eftirköstin verða þau, að svefn-
leysid eykst. Þulegar vökur,
afmikill lestur, hreyfingar-
leysi og fl. getur valdið svefn-
leysi.

Ánægjan, er eitt sterkasta
hjálparmedal svefnisins. Þá
sem er ríkur af henni er vana-
lega ríkur af svefnveld.

Ánægjan fríðar hjartad og
hvílir hugann og veitir mann-
inum ró og unadæmd.

Óánægjan ófríðar hjartad og
ergir hugann og gerir manninn
öruggan, órósamman, og felir
frá honum unadæmd alla og
heldur honum í andvökum
ar-leidindum. — Og þar, seg-
ir annað skáld, sé ekki gott
að sitja:

Best er meind mér og barnad,
míkt sem gæti, það ég ber;
svefninn leynist eins og armad
allar orður burt frá mér.

"Keri bana bróðir minn!
bestur vina minna,
þótt ég leiti út og inn
ekki er þig að finna.

Ekki trúi' eg þú um þig,
þegar mest á liggur,
að þú sulkja munir mig,
mér varst þú svo tryggur.

Hjúkvað að mér höndin þín
þesur állum betur
og aldrei latid sakna sín
dummar eða vetur.

Til að þerra tár af brá

til þín hef ég flúid
og aldrei þínum augum frá
öbrenkveður snúid.

Allar kvalir þverra þá
þegar maður sefur;
enginn veit hve sál er sá,
sem þú ad þér vesur.

Oft þig breiða út ég sá
engilvangi þína,
yfir fjöll og saltan sjá
sattir vini mína.

Mig þú vængjum engils á
oft í fæðni þínum
fluttir yfir fjöll og lá
og ferdur vinum mínum.

Þeir sem eigi þola við
og þjást af verkjum sórnun,

þeir sem hvergi finna frið
og flóa út í tívum,

á angriabliki umbót þá
allra sinna hvarma,
leknishendur þínar þá
þeirra er smerta hvarma.

Þá, sem eru fallnir frá
og fylgsmín jarðar byrgja,
þrávalt lofar þú að sjá
þeim, er kvæna og óvægja

Þetta ljusa mér finnst mest
miskunsemi þinni;
þetta hef ég þakkað best
þér á efi minni.

Hvandanaf að hjálpa mér
ég held þig eigi draga
mundi það sem eftir er

efi minnar draga.

Á sama stunda mér nú má
hvor minum högum veður,
þá þú skylduð iklistast á
skylduverkum, bræður.

Á hjarta þú ég kann og þig
um hvíld og góðar orúðir;
er þú megið eigi mig
yfirgefa bræður". —

Þá, víst er um það, að svefn-
im er setur og veitir manni-
inum hvíld og lífsgleði — og
sá á brátt sem ekki gætur þess
— þess nóg. —

Tyrir þú að svefnim verði
rölegur, eru þessi skilyrði:

1. Hreinn fatnaður.
2. Hæfileg líkamsþreyfing til

Ad gera mannum hafilega
þreyttum.

3. Gott loft í svefnherberginu,
sem ekki má heldur vera of
heitt.

4. Ad maður hafi engar al-
varlegar áhyggjur.

5. Ad ekki sé borðað of mikið
undir svefnum.

6. Ad forðast bæði örvandi
og dreyfandi nauðnarlyf.

7. Ad vera sem ánægðastur.

8. Ad hafa fastan vilja á
því ad sofa vel og lengi.

— Ef ekki er gent við
svefnleysi í tíma, má bú-
ast við því, ad heilsan fari
þegar minnst varir.

Menntu gæm vernda mjög
gamli, sofa venjulega vart.
Þreidunlegir leknað seggja,

Ad svefnum eigi mjög mik-
inn þátt í því, ad halda
við sálarkraftum og líkama
í ellemi. — — — —

Enginn vinnur fulla vinnu
nema með nógu svefni.

Og það er óráðvendi ad
sviFTA af vinnuleyðnum
nokkur af þeim svefni, sem
hannur ber með réttu, og all-
ast þá til, ad umið sé af
kappi og atorku.

Fullur svefntími fyrir man-
inn er 8 tímar í sálarkring,
— lengri fyrir börn. — —

Þú, friðar sál; þú, frelsi gefur;
þú, fjörgar allt og svefir amann.
þú, aldurtíla bróðir blidur,
þú, blómin ástov leidir saman.

Í þínu viki ræður Fríður —
þar reður manna ei er troddim;
þar reður eigna sérhver sinna. —
Spá, sanna lífsins fyrirboðim.
B. B.

Nr 2000.

[Spáger maður lítur aftur fyrir sig
og ofan í brekkunna, hlýtur hver
af einum, að jafna, að ei síðast líða.
um 30 árum, hefur eor margt
breyst að undrun sattu. Fyrir
30 árum, hefði margum ekki trú
að þú, sem nú er skel. Og ef
þú, lesari góðum, villt skyggjant
inn í það hulda með mér, þú
ein augnablik — lítur fram í
síðanna tímann, og hugsa þú
árid 2000 — þú munta vanda

með samláma um, að mikil er
breytingin! — Mikil verkin manna.
anna.

Árid 2000 vonu allir stein-
laundir, grafar og arnar að mald,
sem lifdu síð 1898. —
Enginn vissi reitt um Valtýr
Ludmúndsson, né stjórnmál
hans, þú þú er ekkert Alþing
til og engin þingtilindi. —
Þú ein gelfir út bláð í hvenju
einanta heimili. — Þú er allir
mennt lausasonum. — Þú er eng-
inn bóndi til og ekkert prest-
lamb. — Þú er búid að flytja
Dorsey til Englands og búid
að selja Heklu franskum prest-
um. — Þú stendur efagumall
orinnisvandi í Miklabæjar-
kirkjugarði, in þessum, með
þessu letri á: „Hér hvíli

Þarna kemmanum í Akra-
breyfi, Baldur Berguinnsson,
deinum 18. júní 1920,
þedolur 27. júlí 1853.

Þlessud vari hans minning."

Þá er haft eftir 90 ára gamla
kerlingu í Egilsá, að hún hafi
heyrt afu sínu segja eftir lang-
afa — langafa — langafa sínum,
að menn hafi rífið og flogið
á um að reisa minnisvanda
yfir Þarna kemmanum, því
allir hafa viljad gefa mat. —

Þá er svo góður vegur um
Nortunardal að þá stur flýtur
bréf all á kúnn, því leði
þanf enginn heituginn og
svo drækkur hann mjálkinn
sjálfur og letur kynnur drækka
hann líka, — svo hann þanf
hvengi að kaupna hey eða mat.

— Þá er jetid þvassahet um
allt land í allar málteid. —

Þá er svo hár turn í Silfra-
stadakirkju að hann nær upp
í gufuhvalfinu. —

Þá er ekkent veitingahús í
Sandvíkbrók — því Króksbúan
gefa þorðarmönnum allan beinu.

— Þá veit enginn um Mezer-
is sálarháika. — Þá dey-
enginn í veikindum. — Þá

er engin tortryggri til. — Þá
eru allir hallarislansveik-
ingar klávir í Akrabreyfi

in þess þá að nokkur buandi
þengi að sjá skipteini um
þad mál hjá „forejón“ breyfa-
ins. — Þá er komin upp

besta snjótillingunarsa í
Haugssesi. — Þá er hús
brúkadur í meðala stad. —

þá geta allir veid i hvepps-
nefnd. — þá eru skattu-
lekrar dauðir. — þá er fyr-
ir löngu búid að borga Silfr-
staðarrett. — þá liggur járn-
búur yfir Merkrigil. — þá
eru búfræðingar búnir að
slétta allt landid á milli
fjalla og fjöru, og allt und-
ir þáft aftur. — þá liggja
talfræðir „inn á hvert ein-
asta heimili.“ — þá eru botn-
vörpuveidur búnir að gera
fiskilaupt við landid, svo
fólk lifid á tönni kat-
álsku fenginni frá Land-
koti í Reykjavík. — þá
þekkir enginn maður skuldi.
— þá er verslun Kristjáns
Ljósasonar, kominn undir
grana torfu. — þá deyð ekk.

ert barn á Íslandi. — þá
veður kvemmadurinn öllu
erum Karlmadurinn engur.
— þá eiga allir Skagfirðing-
ar Steinhús yfir hesta sína,
því allar byggingar eru þá
úr steini. — þá veður le-
gatsjodur Hans Sveinsens.
andinn 1 millión, sem hann
gaf eftir sig til barnauppræ-
ðinga. — þá er mennt-
un og menning orðin svo
mikil að hvert einasta manna-
barn á landinu þekkir Flám-
ur og hann Rinnversku eins
og „þaðir var“. — þá er talað
ískipulega á fundum á Gho-
um. — þá er kaffi, tóbak
og bræmmin ekki nefnt á
mánu. — þá er Skeljungasteinn
kominn á kaf í jöndu. —

Þá er búið að byggja stóra
sonidju á Färnkrygg, sem nefnd
er Almenningsur, því þar má
hver sem vill smíða (í henni),
því öll smíðatölin eru tilbett
af landsjóði nema smíðubelg-
urinn, sem gefinn var stefn-
aninni af Rússakeisara, því
hamn var þá að hugsa um að
kaupa landið, til að hafa hér
herflatastáð. — Þá eru menn
svo kurtirir að þeir ganga be-
háðadur beja í milli. — Þá
eru menn svo „fínir“ að þeir
kunna ekki við að berjast gegn að
hjálpa sér. — Þá býr enginn
á Hólafjallum. — Þá verður
búið að bætta svo fjárfyrir, að
3. vetur sandur verda eins stórir
og kirkjur mi á tímum, og hesta.

Kyn verður blett svo mikil
líka að 4-vetra trappi verda
jafn stór gáfrakjúpum, á hvalfi.
— Þá er Reykjavík orðin svo
stór að norðanta húsin í lang-
inni verda á midri Trídöggu.
— Akureyrarkaupstaður varðinn
út á Strakagastrand og vestur á
Fornadalshéidi. — Þá ganga gáfr-
vagnar grenjandi um allt landið
nema Sandunárdal, því þeir
svo þá dolum byggja, þola ekki
vagnskröltið. — Þá verður
landið með rafvagns verk-
ferum, sem sjálf stípa orotrum
upp í munninn. — Þá hafa
allir menn óbeit á stuldi, rún-
um og manndrápum. — Þá
verður biskupinn búinn að
signast heyrnarpiju. — Þá

á enginn barn í lausaleik.
— Þá verður bankastjórnin
sáluga komin í djúrlinga-
tölu. — Þá verður hett öllum
lýsingum á stól. — Þá er
engin eigingjarni til og allir
eiga allt. — Þá verða öll
næturgögn úr marmara. —
Þá verða allar vélar smurð-
ar með pólitísku smjöri úr
Valtýrsströkknum gamla. —
Þá tiggja allir upp á nýja-
móðum. — Þá rekur enginn
við á almanna fari. — Þá
verða allir jafnadar reikr-
ingar ferðir í álra og þuml-
ungatali. — Þá verða allir
snýtu klutar vauðir. — Þá
verður kominn rafur magn-
aður hreppsnefndar-vekjari í

Áhræfyr. — Þá verða
hjónabönd leyfð upp í vatni.
— Þá verður Upsala túr
ordid remislett. — Þá ganga
menn á pappírsskóm. —
Þá verður talað hlíflega um
prestana. — Þá fest það
lyf á hverjum be. — Þá verð-
ur hris brúkadur í norfetr-
að. — Þá verða Reykviðingur
ástaltnir. — Þá verður stjorn-
arskrá stöðfest á Þkrum. —
Þá verður verslað með sam-
feringum í sudrinn og at-
kvæði mot annum gæðin. —
Þá verður Gudlaugs nafn
gullsmelt á himni háttign-
arinnar og Skúla í Skammum-
krákrum. — Þá elskar hvar
annan. — (Frb. síður).

Kröksferðirnar.

Margur skilst kátur við Krökinn
með kúttum sínum fylltan að tappa,
og drabbar á kryssummi hnökinn
og heldur sig nútíðar kappá.

Margur skilst kátur við Krökinn
og kippir í taumana á blakknum
í munnum makalaust flökinn
þótt mættvona steipist úr hnakknum.

Margur skilst kátur við Krökinn
og Krúðalaus — þvi fer nú betur —,
án vissu um hvað viðskiptabókin
í vösetu á skuldina setur.

Minnisvarð.

Eg vilði að stjórnin, yrði að mjólk-
alþingismenn, að skyrri —

∴ Danstka stjórnin.

fastaverslun, að floti og tölq-
fígirnd, að kúasméri —
amtmen, í anilin —
andskotinn, tóbaks skrin —
tollar, í Viskivín —
veröldin, skuldbrat fin —
veynslan, að raudri meri.

Ketill og Kanna.

Ketill og hin Kanna,
kærust skötuhjú — ;
| hjer á milli manna
mikið eiga bú. — |

Þeirra er glatt í garði:
gestum skemmtun vis. —
| Merkur minnisvarði
í minningunni rís. |

Það segir
þeimurum?

Það segir mið aðinnarigt-
kavlim.

Eins og lesendum minnum mun
vera kunnugt, hélt ég fyrir-
lesturinn — "Tannar við grimmur"
á tveimur bögum, hér í sveit-
inni, á Flötatungru og Störu-
Öknum. — Vand tívætt mjög
út af þeim fyrirlestri, og hugs-
aði ég þá, að hálsum mundi
gangar úr lífi á sumum dóm-
endunum — svo snöru þeir
gífurlega upp á sig. — Á Ök-
num, gangu 3 kvempersarar
burt frá miðjum lesturinum,
því þeir höfu fundið smá-

viðinur, sem þeir höfu þakkt
eiga — en ekki haft skynsam-
isprek til að bera þesskannar
kyrði, í leyri. —

Margir voru örnigir af "Þrite-
berandi" við mig, persónulega,
og lýsti það breinlyndi þeirra.

En eitt þátti mér hálfvegis
undarlegt, að þegar ég sýndi
máttum í fjáruum fyrir-
lestur þessum, þá þátti þeim
állum þann gáður og velsam-
inn og réttvalinn handa al-
mennum slíðni, baktili og
þleppidánum. Og sumir af
þessum máttum eru velski-
samir menn og upplýstir. —

Og máli minnu til samruna,
skal ég leyfa mér að geta þess,
að herra Sigurmundur bursli á
Ísafelli, beiðdi mig að halda

feppirlesturinn ein megin (i
Lýtingsstadshöfði), þar hann
sagði, að sér fimm dætur hann
einku-vefsuminn uppi kjöft-
eldi i heiminum, sem eru ó-
gudlega tilkadið meðal knit-
inna manna og sagðist álita
að það væri undirnat flestrar
í hamingju, sem eru manna
þyrftu að líða. Sigurmundur
er gáfurinn maður og vel uppr-
lýstur, og laus við andeyki og
áhreinlyndi — þar feppir tveggja
eig miklu betur hann dæmi,
hann feppirlesturinn, sem dæmi
eignuð hleypidainasrakka, sem
hafa toguð ut i feppirlestur-
inn ómásetningu og dæmi
hann svo allan eftir þeim. —
Sumum til skemmtunar eru

sumum til stríðs, etla ei nú
að setja hoi i bláid, vens þau,
er ei slá i botnum i feppir-
lesturinn minum, og eru samir
ut af dælitlum þásti i feppir-
lesturinn, og sem andid hafa
sumum að hreygslunarskani, —
Sérstök. síðasta versid. — Eru
geta vil ei þess, áður eru vers-
in kanna, að andid „heimur“ i
versunum, táknað adeins slúð-
id og kjöftedid — eru þetta
er einmitt þau eru sumir
ekki hafa skilid. — Það etta
þá allir að vita, að þessum gnost-
unum er að aðvæna meira
við heiminum, holdinn og
djöflinum, að þá meira
hann þau illa, ári þess, að
misbrúka orakud þá dýrdegu
fulluinn, að qud hefur skapad

fyrirlesturinn ein megin (i
Lýtingsstadshneppi), þar hann
sagði, að sér fimm dætur hann
einku-vefsuminn uppi kjaft-
eldi i heiminum, sem svo ó-
gudlega tilkadiist meðal knit-
inna manna og sagdi álitu
að það væri undirnat flestrar
áhamingju, sem svo manni
þyrftu að líða. Sigurmundur
er gáfurinn maður og vel uppr-
lýstur, og laus við andeyki og
áhræinlyndi — þar fyrir tvepti
ég miklu betur hans dæmi,
enn fyrirlesturinn, sem dæmi
eignuðu hleypidama orakka, sem
hafa teygut ut iu fyrirlestur-
inn sína ætningu og dæmt
hann svo allan eftir þeim. —
Sumum til skemmtunar enn

sumum til stuðs, etla ég nú
að setja hér i bladd, vens þau,
er ég slá i botnum á fyrir-
lestri minum, og enn samir
út af dælitlum þásti i fyr-
irlesturinum, og sem andid hafa
sumum að hreygulumskeni, —
Sérstakl. síðasta versid. — Enn
geta vil ég þess, áður enn vers-
in kanna, að andid „heimur“ i
versunum, talman áðeins slúð-
id og kjaftædid — enn þetta
er einmitt það sem sumir
ekki hafa skilid. — Það etta
þá allir að vita, að þessum gæst-
minni er að aðvæna menn
við heiminum, holdinn og
djöflinum, að þá meirum
hann það illa, ári þess, að
miskunna orakud þá djúðlegu
fullvissu, að qud hefur skapad

heldid og heiminn. Þaðid
„heimur“, hefur fleiri en eina
menkingu. Og í versunum er
menking andrins ill, og þessu þá
beliðant er min alls ekkant, þátt
er segi: „Ér hvað sem þú,
heimur, er heldur um mig,
ég held þara minn veg, og
þessu lit þig“. — Eða, er ég
ekki að þessu lita þátt vandla?
Er ekki alltaf venid að græ-
dika mannum þátt, að „læsa
þjantað við heiminn“, og s. fr.
og s. fr. —

Þetta hefi er rituð hér — sem
þarmála þessu versunum — af
þessu einu ástæðu, að grættu
einn „Þritesevadi“ afangreind-
ar „þendingar“, í síðasta versu
minu. —

1.
Þátt heimurinn kasti í mig knutum og steinum,
ég hef þátt að engu og tel þú svo rött;
og þessu þátt venið að mér limestur í þessu,
og ledist að þessi sem þessu um rött.
Þú þessu sem heimurinn heðist að mér,
ég þessu þessu að, hvað þessu þessu er!

2.
Þessu sigtur mig dag þessu með sjálfþáttum þessu
og segi að ég þessi lögnalid skerst;
þessu reynir með háðgigni að þessu og þessu
þessu þessu íð ánnasta er og þessi gent.
Er þessu sem heimurinn

3.
Þessi er ég er þessi á að ganga til gledi
þú, gledið þessu skerst þessu er í;
Þessu segi þú þessu að sál er í vadi
ég þessu mér þessu illum með þessi.
Er ef ég er þessu gledið er gledið
og gang fram þessi elter með þessu þessu
þessu þessu mig þessu og þessu í þessu
og þessu er þessu þessu á gound.

Ef þú ert mér dæmni og dansa við hana
 og dás þeirni sleppi ekki fyrr en í sess,
 hann segir að ég mun minnst við hana
 af mikid og leikumum gjöðum til þess.
 En ef ég er fäst ekki að fara í dansinn
 og falli mér betur að hafa þau á,
 hann heldur mér sanni að skrida í skansinn
 og skjálfa og einangraut sjálfum mér hjá.

3.

Ef eit er hjá meyrju og meli í hljóði
 hann meirar að ég hafi syndgud þú stund,
 ef tvö vendum samfendur segir hvern í hljóði
 þeim svanna, þú fálku kenleikum mund.
 En setjist í uldrei hjá seingurundum gjöðum
 og ejaist ei glæðlegum í þeirna háp -
 hann segir, ég haldið að kvæm hestum gjöðum
 og kvæmfálkið nefni mig þrasmanna og glöfu.

6.

Og ef ég er daglega brasaandi og blidur
 og brenni som hugljúfi við kvænja sál -

hann segir, minn lífsferill sé eigi stundur
 og set í mér tungun og hjarta mitt tál.
 En ef ég er þögull og einmanni í tami
 og ekki með epoungsyndi tafarlausst en -
 hann segir þú áðarna í daglegum dæmi
 að dætlungun gæðveikis séu í mér.

7.

Og ef ég er smekklega allur vel klæddur
 með vir upp á vasann og stífadum háls-
 ja - þú en ég, auminginn, af þonum haddum
 ejaist ekki ejaist þau nemur til hálfs!
 En ef ég er svona rétt blátt af þam beinum
 og brúka ei halslín og vanda ei þvætt -
 hann kallar mig „þrasu“ og þræðikan þræðum:
 að þillunum þessi sé hveint ekki „flatt“.

8.

Og ef ég geng líðbeinn með linnina rétta,
 með lidugum hveggfingum feru mig til -
 hann kallar mig „stoltan“ og „stovan“, og þetta
 sé strákaleg tilgæð og apulegt spil.

En ef ég er hakinn í hendum og vaggji
og hassart í sporum um leið og ég geng -
hamn segir, að líkurt sem þarinn sé baggi,
ég þessint sem sláni og vaggji í keng.
9.

Og ef ég er gjäfull og safna ekki reinni
og sé og kaupri mér varning á mig -
hamn segir, að ráðleysi tungin mig teyri
og telur mig fjötradan stjöruleysi í.
En ef ég er þorsjell og kaupri ekki kledi
og kappi og sykum og tabaki og vör -
hamn segir, að madurinn manna stigi þessi,
í mannum lífi og dreyi sál mín.
10.

Og ef ég er fatalekur máttlitill madur
og mér kafi ei andnast ess betri að ná -
ja, þá er ég leikinn og löngum og lundur
og lagur í vinding og settur aftur þjá.
En sé ég mi ríkur og safni mér brandi -
þá segir mi heimurinn þetta um mig:

hamn veitti það samur með vangfengnum audi
og veitti ekki kváma fram fyrir sig.
11.

En ef ég ei með öðrum vinfanga reyta
og veid ei með ^{hamningjum} tveðrum collinum í -
ja, þá skal ég ádama þessum heita,
hamn heldur mig, bandingja og skoput á þú.
En ef ég er Bakkusar heimhardur vinnur
og berji mig hálffullan einstaka dag -
þá áskort í eyrunum domurinn dýrum
að drökki ég svinslega og lent hafi í slag.
12.

En kaupri ég bekur og bláin að vilji,
með brúfornum kunningsþoka náungum vinnur
hamn segir mig liggja í lestari og þessja
en latu ekki í askana frá leikinn minn.
En ef ég ei kaupri neitt, les engu leiri,
og leit mig mi bláurinn vanda ei neitt -
hamn haldart þá drjúgum að ^{Lýs edli} minni,
ja, min vandi sálin í aurumum þessja.
og dreylega sál mín í aurum sé þessja.

13.

Æf eldka er frólsid og félagskaps gáðan,
og fýsi að leggja fram kræfta þar til
hamm kallar mig "vindbelg" og "vitlausari", áðan,
er venji þann kvárum i ráðleysis spil.

En ef ég er afturhalda ^{mein} meygungum meður
og mér standi á sama um félagskapsim.
hamm segir, til framkvæmda sé er af stöðum
og sé ávalt gamalelaga "Karakter" minn.

14.

Já, svona er heimurinn heiginnalegur,
og háðart að öllu sem kringum þann er;
og að þannum ~~líti~~ er orgin til vegna
því andinn er spiltur, og því er níúur.
Hann veyrir mér faldkun og forvitinn tíðum,
og fjálendur, hrýsim, und taldvega hund.
Hann háðart að kerleikans bláinnunum bláðum
og bláðarta viðmæti og helgurtu stund.

13.

Þeyrunum vindist hann ilmrandi sætur,
og einlegur vinur, með smjúgur og skjass,
hann þykist og hugga best hvern þann sem grætur
en hugson þá innra: Ó, fandi i rass! —
Hann vill að er breytti eftir viljanum sínum,
en veit ekki þá hvað er gæðart að best;
hann greft eftir sér hvernjum gjörningi minnum
og gævi það ávalt að háðgíveri meit.

En hvað sem þú, heimur, mi
heldur um mig, ég held
þarva minn veg og fýrir-
lit þig!

Baldur Benjaminsson.

Orvisagan.

Fransókn min á ferli lífs
er fundu lítill:

ég er „núll“ að öllu leyti —
út af slíku vart ég breytti.

M
Jeg et og drekk og sit og stend
og sef á milli;
alla mína aridaga —
út svo líður þessi saga.

Heim.

Þótt margt sé eríðt ljóst og leyrt
sem líf á jörðu gerir mér:
ég stryk þú tek og stefni beint —
það stóðar ekki að barna sér.

Þótt leidir sé um gnyttan geim

og glöggst sé ekki veg að sjá:
mitt stryk er beint, — ég stefni heim,
— það stóðar enginn kraftur mér.

Siglingin.

Tyvir aridags feldar hlýja blenum
flýjð unga líður eftir oðnum;
veltir sjór að viðum
silfur-öldum fríðum
og hjálta barnið kvædur rómi blíðum.

Lítill alda leikur hát við styrri —
líður knörum fram um Egis-örvi —
rár og veidi þegja
rátt er — gurnar sefja —
í fæðni þinum fagra Ránar-örvefja.

O, hve djúndleg er að þessi stundin —
um að selu fyllast tekur lundin —

sjómenn glæðir segja:
sælt er að lifa og deyja
í fadmi þínum þagva Ránar meyja.

Hugurinn.

Þor hugur eins og bylgjan áfram brjóst
þá byrjum stærki æsir sjáfar fjöll —
þann lofti í sem fugl í flugi snúst
og þrá sér hindrum brjóstur eins og tröll.

Þann loftur sér í loftans bláa geim
og lítur þaðan yfir dala og fjöll —
og skadar eftir ír okkjum manna heim
og skadar dýfsta fylgarni jörðum all.

Þann heldur gegnum himin ljósa geim
á bráðum ferð um talad vöndur sín —
og loftur sér um lítur annan heim
í ljósi því, sem hefur von og tré.

Élfr barn.

(sumarið 1897).

Víð áttum ^{úrum} vör svo elskulega
— unads fagurt blóm —
en minnst þá vardi, — þú varst þúfin
af höndum skapadóm.

Þú er dain — hjartad litla,
þetta er mín að eld.

O, hve blött var barnið okkar
brjóstum vorum á.

“ “ “
Þú var blidun áttum engill
okkar, hvarja stund;
hugur þinn, viti og inni,
alla mykta lund.

Sakleysisins samur blóm
sælt við máðum skaut.

Okkar þannst sem ein þú gæti
alla signað þraut.

“ “ “
Þú er þannst — þú er dain

Hjörtum vorum frá.
Það er gott að heimir handum
hemri festi ei á.
Petra er fyrir ást og anda
að eiga Guði hjá
hanna, en hjá gáldum glaumi.
— Guð á vorum þ. v. á! —

“ “ “
Minnir lifir — úti og inni,
aldrei, aldrei sleyr! —
Við hverja andans árand kalla,
alltaf lærist meir. —
A himinboða ljásum ljásum:
lúta, lána meyr! —
E hugavarnir njót og þégn,
vörin: “ Gleyon meir ei!”

Forældrarir.

Skipið á hafinu,
^{eda}
maðurinn í heiminum.

Heimurinn er hafid.
Maðurinn er skipid.
Viljinn er mastrid.
Túinn er stjarnid.
Sibulandinn er seguldrálin.
Túnnarbrágin er landubréfid.
Samvirkinn er skipspresturinn.
Varrinn er akkerid.
Berrinn er gleði — og nauðmerkinn.
Vitið er stjarnmaðurinn.
Skynsemin er skipherrinn.
Stjórtninn er hafnefnumaðurinn.
Skilningarnittinn er skipverjar.
Ljórninn er seglin.
Minnunsteadurinn er vindarnir.
Hjartað er köletan.

Maqinn er skipshald.
Gledin er gæða veðin.
Fjarir eru stovnar.
Gæðvekin er hinna rétti skipfarinn.
Lestir eru skadveru vörur.
Hæðin og lygi eru skerir.
Samleikurinn er skipleidir.
Eilífðin er hæfir.

Merkigil.

(Kveðid 7. mars 1898).

Fult af fám og klettum
af feigðarinnar epil,
og af ljúframbúum gnettum,
gamla Merkigil.

Ritstjóri: Balduin Þorjónsson.

Þorjónsson.

II. d. r.

7. mai 1898

7. bl. d.

"Stjarnan"

Lýstu öllum, litla "stjarna",
lýstu þeim á andans vegi;
vertu þeirra vegfarandi,
vernda þá á nótt og degi.

Leiddu þá í ljósa-geiminn,
þars logar allt í dygd og þryði;
leiddu þá til lífsins strandar,
leiddu þá frá sorg og stríði.

Lýstu upp Skuggann, ljúf og fögur,
látta deyja brautar-vöfur;
reistu hús úr rausn og fræðslu;
reistu þaggar andans-stöfur.